

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden
(Niemcy) w dniu 26 czerwca 2017 r. – Torsten Hein/Albert Holzkamm GmbH & Co.**

(Sprawa C-385/17)

(2017/C 318/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Verden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Torsten Hein

Strona pozwana: Albert Holzkamm GmbH & Co.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni otrzymuje niższe wynagrodzenie lub po zakończeniu stosunku pracy otrzymuje niższy ekwiwalent pieniężny za urlop niż uzyskałby, gdyby obliczenie wynagrodzenia za czas urlopu było oparte na przeciętnym wynagrodzeniu za pracę, które pracownik otrzymałby w tym okresie rozliczeniowym bez obniżenia wynagrodzenia? Jeżeli tak, to jaki udział procentowy w odniesieniu do nieobniżonego przeciętnego wynagrodzenia pracownika może maksymalnie stanowić dopuszczone przez krajowe przepisy ustawowe obniżenie w drodze układu zbiorowego wynagrodzenia za czas urlopu w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy w danym okresie rozliczeniowym, aby można było przyjąć zgodną z prawem Unii wykładnię tych przepisów krajowych?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy ogólna unijnoprawna zasada pewności prawa oraz zakaz działania prawa wstecz nakazują ograniczenie w czasie ze skutkiem wobec wszystkich zainteresowanych możliwości powołania się na wykładnię, którą Trybunał w orzeczeniu prejudycjalnym wydanym w niniejszym postępowaniu nada postanowieniom art. 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, ponieważ w krajowym orzecznictwie sądów najwyższych wcześniej stwierdzono, że odpowiednie krajowe przepisy ustawowe i postanowienia układu zbiorowego nie mogą podlegać wykładni zgodnej z prawem Unii? W wypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy zgodna z prawem Unii jest sytuacja, w której sądy krajowe na podstawie prawa krajowego przyznają pracodawcom, którzy spodziewali się utrzymania krajowego orzecznictwa sądów najwyższych, ochronę uzasadnionych oczekiwań, czy też zapewnienie ochrony uzasadnionych oczekiwań jest zastrzeżone dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

**Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej
Brytanii i Irlandii Północnej**

(Sprawa C-391/17)

(2017/C 318/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, A. Caeiros, pełnomocnicy)